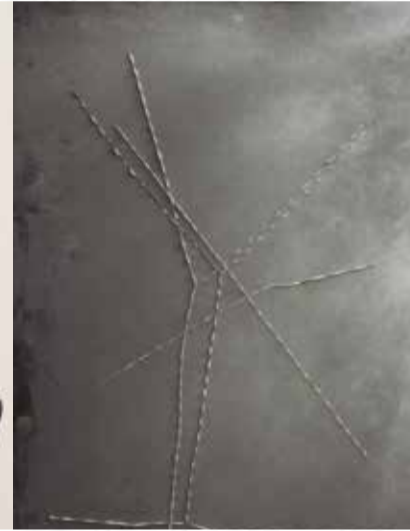

Domènec Fita

incisions

L'ABSTRACCIÓ COMPLEXA

Les «Incisions» de Domènec Fita són una mostra més de l'energia inesgotable d'un artista il·limitat. Amb la mateixa competència amb què ha treballat el nu femení arquetípic, la figura humana estafeta, els temes sacres o els *objets trouvés*, ha resultat amb enginy i fulgor aproximacions molt diverses a l'abstracció radical. No hi ha lleis en l'art, però sí que en totes les obres reconegudes hi batega, entre d'altres, una necessitat profunda: la construcció d'estructura en la forma, que, en els millors casos, es tradueix en l'elaboració d'una coherència complexa. I dic necessitat profunda perquè tota obra humana que vulgui transcendir la inèrcia cap a la insignificança ha de lluitar contra la desorganització creixent a què tendeix la natura. I l'art, com a manifestació apassionada d'humanitat, ho fa de manera intensa i desconcertant. Norbert Wiener afirmava que la bellesa, com l'ordre, apareix en molts indrets d'aquest món, però només sota la forma d'una lluita local i temporal contra el Niàgara de l'entropia creixent. Una lluita efectiva en Fita. I és admirable l'aparent facilitat amb què l'artista emergeix amb èxit del combat exhibint la difícil consistència fèrtil de cada obra. Perquè no es tracta en aquestes *Incisions* d'una realitat que parla per ella mateixa, espontàniament, de la matèria que s'expressa en pura presència: les deformacions, les veladures dels colors, les textures, les marques i els traços tenen el seu sentit, estan sàviament disposats per a una arquitectura calculada. Les imatges enganyosament aleatòries

tenen en el fons una fèrria estructura formal, i l'abundància amb què l'artista sembla capaç de produir-les ens inducteix a pensar que fa molt de temps -potser des dels inicis del seu llarguíssim periple- ha convertit en cosa íntima i natural les infinites, tot i que difícils, possibilitats en què es pot traduir l'organització complexa de la forma. Perquè, efectivament, tal propòsit no és gens abastable: molts artistes, fins i tot reconeguts, en la recerca d'aquesta complexitat s'han perdut en un greu excés de recursos manierístics. Fita no perd el control, no cau en l'abús formal, i tampoc es repeteix, tot i que, com un bon músic, explora amb freqüència variacions sobre un motiu afortunat per abandonar-lo, una vegada construïda la sèrie, a la recerca de noves possibilitats. La seva obra abstracta és una incansable mostra de les profunditats de la forma artística. Per això, encara que no sabem del tot per què -i no cal saber-ho-, l'atenta observació d'aquestes pintures sobre materials humils ens arriba al fons silenciós de la percepció.

Quim Español

Abril de 2018

Claustre de la Diputació de Girona
Del 12 al 25 de maig de 2018

Fundació fita

Diputació de Girona